

L'entrevista
Erika Lust Directora de cinema porno, feminista i activista dels drets sexuals de les dones

David Caminada

“Mirant porno em vaig sentir molt frustrada i decebuda”

Vostè ha dirigit dues pel·lícules porno i ha escrit el llibre *Porno para mujeres*. Què vol explicar amb el seu llibre i les seves pel·lícules?

El porno és un món completament masculí. Està fet per homes –hi ha molt poques directores en actiu– i està pensat per a ells. El món del porno se centra en el plaer masculí. Normalment, la dona és una eina, un mitjà, perquè l'home obtingui plaer. La dona mai és el personatge principal, sinó, únicament, un objecte per al plaer masculí. Aquí comença el meu desig de fer alguna cosa diferent, en què la dona sigui al centre i es busqui el seu plaer.

Com ha reaccionat la indústria del porno?

La indústria està dominada per homes, que han reaccionat d'una manera negativa. S'han pres la crítica d'una manera molt personal. M'han titllat de “puta feminista” i, per comptes de mostrar-se disposats a debatre sobre el porno i els valors que hi apareixen, s'han limitat a parlar del meu aspecte físic i el meu cos.

El porno no tenia gaire bona premsa...

És veritat. Fins ara era vist com una cosa bruta, obscura, simplement per al club privat dels homes. Ara el porno ha sortit de l'armari i ha entrat als mitjans. Tothom coneix personatges com Nacho Vidal, Lucía Lapiedra, Rocco Siffredi i Jenna Jameson... Per això crec que cal començar a parlar del porno i replantejar-nos què s'hi explica. La pornografia té un gran potencial d'explicar-nos coses positives sobre el sexe, que, al cap i a la fi, és una cosa molt sana.

Com va arribar al món del porno i com es va decidir a revolucionar aquest gènere?

Provinc del món acadèmic. Vaig estudiar ciències polítiques a la Universitat de Lund (Suècia) i a la Complutense de Madrid. Sempre m'ha interessat el feminisme, una paraula que em sembla molt òbvia i normal, encara que hi hagi gent que la malinterpreti. Jo ho veig claríssim. És com declarar-se antiracista.

Però, què la va portar a fer-se directora?

Al final de l'adolescència, a principis dels 20 anys, la sexualitat té molt d'impacte en la vida. I em vaig trobar que els homes sempre han tingut més facilitat per relacionar-se amb la seva sexualitat. La sexualitat femenina s'ha assimilat al matrimoni, a la reproducció... En aquella època vaig tenir les primeres experiències amb el porno, però vaig descobrir unes pel·lícules, unes imatges, que no transmetien uns valors, una ètica, una estètica amb la qual jo estigués d'acord. Allí no hi reconeixia ni la meua sexualitat, ni els meus sentiments, ni

RUTH MARI GÓTT

PERFIL Erika Lust (Estocolm, 1977) va estudiar ciències polítiques a la Universitat de Lund (Suècia). Riallera i curiosa, és escriptora i directora de cinema porno, a més d'experta en cultura sexual i feminista. Cofundadora de la productora audiovisual Lust Films i resident a Barcelona, ha dirigit dues pel·lícules, *Cinco historias para ellas* i *Barcelona sex project*, i acaba de publicar *Porno para mujeres* (Editorial Melusina), en què reflexiona sobre el món del porno des de la perspectiva femenina.

els meus companys. Moltes dones hem tingut curiositat pel porno, però, per comptes de sentir-nos satisfetes, hem quedat frustrades, decebudes i irritades per tot el que hi veïem.

L'home sempre hi apareix com qui té el poder...

Sí. I les dones són prostitutes, disposades a satisfer l'home amb tot el que vulgui. Al porno convencional, no hi apareix una dona sexualment poderosa, plenament conscient, independent, que busqui el seu propi plaer. En canvi, hi ha pel·lícules alternatives en què es mostren actes sexuals explícits però que tenen personatges humanament i sentimentalment treballats, no són només estereotips.

El seu primer curtmetratge va ser *The good girl*...

Sí. L'any 2004, després d'haver treballat al Fòrum de les Cultures 2004 i d'haver portat a terme diverses tasques a productores audiovisuals, vaig reunir un petit capital i vaig rodar *The good girl*, que vaig penjar a internet i va tenir molt d'èxit. Després vaig rodar *Cinco historias para ellas*, i l'any passat vaig fer la meua segona pel·lícula, *Barcelona sex project*, un documental eròtic en què tres

nois i tres noies expliquen la seva història i la seva vida sexual.

Ara prepara alguna cosa nova?

Sí. Estic escrivint el guió de la meua tercera pel·lícula, que es titularà *Six female voices*. Em diverteixo moltíssim, perquè la fase d'escriptura és una de les més creatives.

“La pornografia té un gran potencial d'explicar-nos coses positives sobre el sexe, que, al cap i a la fi, és una cosa molt sana”

¿Considera que és difícil dirigir actors i actrius porno?

Sí, ho és. Evidentment, l'acte sexual és una cosa molt personal, molt sensible. És molt important tenir una bona comunicació amb els actors i actrius. Tampoc és fàcil trobar els actors i actrius, perquè no hi ha tanta gent que es presti a fer l'acte sexual davant la càmera... Amb tot, jo intento allunyar-me dels estereotips de la indústria i busco gent amb un aspecte més natural, i una sexualitat més interessant, poderosa, oberta, positiva, i això no és fàcil.

Què porta un noi o una noia a fer-se actor o actriu porno?

Depèn de cada cas. Hi ha noies que es dediquen al porno perquè provenen de països pobres, tenen poca formació i prefereixen ser estrelles porno abans que treballar en un restaurant o netejar cases. Ara bé, últimament hi ha una nova generació de nois i noies, d'un origen completament normal, amb un bon nivell d'educació, que tenen una sexualitat oberta, divertida, i que els agrada dedicar-se a aquest negoci.

El sexe està sobrevalorat?

El sexe és un component important de la personalitat. És el que realment ens defineix com a éssers humans. És important que es vegin retrats sexuals de persones. No obstant això, una visió del sexe basada en estereotips, molt poc refinada, i amb uns valors i una estètica no igualitaris potser sí que està sobrevalorada...

DE FIL DE VINT

10.000 a Brussel·les

Isabel-Clara Simó

Espectora

El mateix dia que constato que el Cercle d'Estudis Sobiranes reclama que Espanya compleixi la llei que va signar, i que no obstaculitzi el català a la Unió Europea, cosa que també fa el govern català, trobo al meu arxiu un article de Jo-

aquim Ventalló, escrit el maig del 1939 (sic) a París i publicat per la revista *Catalunya* (núm. 103) de Buenos Aires, en què repassa l'actitud d'Espanya davant de les aspiracions de Catalunya en tres períodes: la monarquia (un rebuig total), la República en època de pau (una hostilitat no gens dissimulada) i la República en temps de guerra (una ocupació del territori “deixant-la pelada com si hagués passat al damunt un núvol de llagosta”, mentre els desgraciats escrivien cartes desesperades des dels camps de Sant Cebrià, Barcarès, Argelers i tants d'altres). Acaba el periodista dient els molts errors que ha comès Catalunya, i que l'únic camí és la independència. Els arguments que empra (i la llista d'errors catalans) podrien ser perfectament d'un article publicat enguany. A veure si aprenem de la història.

Doncs encara més casualitat: alhora rebo informació sobre la trobada dels 10.000 a Brussel·les. Es tracta d'una convocatòria que està desbordant els mateixos convocants, originada per l'article d'Enric Canela *Perplex, jo?*, el Facebook i la web Deumil.cat: és de caràcter transversal i de la societat civil. Serà el 7 de març i l'eslògan és: “Volem l'Estat propi”. N'ignoro el lloc, però potser serà la famosa Grand Place, on la Inquisició va cremar els primers protestants i on es recorda, amb una inscripció en termes no gens afectuosos, l'actuació d'Espanya en aquell aleshores domini seu. Apa, doncs, tothom a Brussel·les.